

Betænkning

over forslag til lov om ændring af forskellige skattelove.

(Morarenter m. v.).

(Afgivet af skatte- og afgiftsudvalget den 24. marts 1976).

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder. I forbindelse hermed har ministeren for skatter og afgifter skriftligt besvaret en række spørgsmål.

Der er af ministeren for skatter og afgifter samt af et mindretal stillet en række ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Et *mindretal* (venstres, det radikale venstres, kristeligt folkepartis og centrum-demokraternes medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet under nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 og 8 tiltrådte ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (fremskridtspartiets og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet under nr. 1, 2, 3, 5, 6, 7 og 8 stillede og/eller tiltrådte ændringsforslag.

Et *flertal inden for mindretallet* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) understreger, at denne holdning alene beror på, at forslaget er et skridt – om end et lille – i den rigtige retning. Den principielt rigtige holdning til skattemorarenteproblemet fremgår af fremskridtsforslag nr. 35 af 17. oktober 1975: Så længe renteindtægter beskattes, må renteudgifter være fradragsberettigede. At gøre indhug i rentefradragsrettens område er usympatisk og asocialt, da den velbjærgede altid kan substituere ikke-fradragsberettigende gæld med fradragsberettigende. Indhuggene går derfor alene ud over de økonomisk svage og dem, der foretrækker at anvende deres tid til noget mere produktivt – men ofte mindre givtigt i socialdemokratsamfundet – end at fundere over, hvordan man manøvrerer bedst blandt skattelovens hastigt skiftende fælder og huller.

Mindretallet ønsker videre at bebrejde skatteministeren, at han i forslaget har sammenlagt

emnekredse, der intet har med hinanden at gøre. Udover §§ 1–8 om skattemorarenter handler nemlig § 9 om statstilskud til kommunier. Af hensyn til fornuftig tilrettelæggelse af folketingets arbejde må sådan praksis bringes til ophør. Der er tale om en unode, der kom til verden, dengang regeringer havde faste folketingsflertal bag sig, og dengang gjorde praksis ikke praktisk skade – det gør den ofte med folketing, der er sammensat, som tilfældet har været i den overgangsperiode, der begyndte den 4. december 1973.

Et *mindretal inden for mindretallet* (det konservative folkepartis medlem af udvalget) understreger dog, at det fortsat er dets opfattelse, at udgifter til henstands- og efterbetalingsrenter skal kunne fratrækkes i indkomsten.

Et *tredje mindretal* (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet under nr. 2, 3, 4, 6, 7 og 8 tiltrådte ændringsforslag.

Et *fjerde mindretal* (socialistisk folkepartis og Danmarks kommunistiske partis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse ved 3. behandling*, men kan dog stemme for de af ministeren for skatter og afgifter under nr. 2, 3, 4, 6, 7 og 8 stillede ændringsforslag.

Æ n d r i n g s f o r s l a g

Af et *mindretal* (Glistrup (FP), Ove Jensen (FP) og Stetter (KF)), tiltrådt af et *mindretal* (Anders Andersen (V), Aksel Pedersen (V), Enggaard (V), Jens Foged (V), Bernhard Baunsgaard (RV), Arne Bjerregaard (KrF) og Jes Schmidt (CD)):

Til § 2.

1) Paragraffen udgår.